

Нечипоренко С.Д.
студент,
Науковий керівник: Рак. Р.В.
доцент,
Фінансово-правовий коледж

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ КРЕДИТНО-ГРОШОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Сучасні реалії ставлять економічну систему України в умови функціонування на основі конкуренції, що робить механізми швидкої й ефективної мобілізації ресурсів для подальшого розвитку виробничої й інвестиційної діяльності найбільш затребуваними. Крім того, в умовах інтеграції у світову економіку за допомогою вдосконалення фінансових методів повинні бути простимульовані процеси найбільш повного використання наявного виробничого потенціалу й подальший його розвиток на якісній основі, що стане передумовою конкурентоспроможності України на світовому ринку. По оцінках фахівців, потенціал нашої держави (враховуючи наявні експертні оцінки землі й природних ресурсів) становить близько 5,7 трлн.грн. (у т.ч. фінансовий – 2,2 трлн.грн.), і його мобілізація значною мірою залежить від ефективності використання ринкових інструментів монетарної політики [3, с. 63.]. Світова практика свідчить про те, що обсяги й структура фінансово-кредитних ресурсів, напрямок їхнього використання, особливо для країн з перехідною економікою, багато в чому залежать від економічної політики держави.

Розвинені країни, що сформували потужні внутрішні ринки, регулюють зростання грошової маси в межах розрахункового індексу (Німеччина, Англія, США). Регулювання валютного курсу національної грошової одиниці використовують європейські країни з розвинутою експортоорієнтованою економікою (Австрія, Бельгія, Нідерланди). Через те, що економіка України сильно залежить від міжнародних факторів (більше 60% ВВП становить експортоорієнтована продукція), для національної системи регулювання валютного курсу визначено як стратегічний напрямок політики НБУ.

Стан і рівень розвитку національного фінансового сектора впливає на вибір грошово-кредитного інструментарію НБУ. В Україні через недостатній розвиток фінансових інструментів, НБУ вдається до використання механізму рефінансування й норми обов'язкових резервів (найпоширенішим методом регулювання центральних банків розвинених країн є операції на відкритому ринку, оскільки вони легко контролюються й дають швидкий результат). Однак можливості цих інструментів в Україні обмежені. Фактично ставка рефінансування використовується Нацбанком переважно як інструмент фіскальної політики, і впливає на фінансовий ринок не як інструмент грошово-кредитної політики, що робить безпосередній вплив; а також виконує роль індикативного показника очікуваного (прогнозованого) рівня інфляції в майбутньому періоді для основних учасників фінансового ринку. Дійсно, у

розвинених країнах світу основним завданням ставки рефінансування є кредитування банківського сектора, надання економіці вільних коштів у випадку їхньої недостатчі. Ця ставка близька до поточного рівня інфляції, а зазвичай трохи вище, тобто в неї вже закладається зростання цін. У Японії ставка рефінансування становить 0,5% (інфляція в річному перерахуванні 0,3%), у Євросоні – 3,5 (інфляція – 1,9), у США – 5,25 (інфляція – 2,1) [1]. У розвинених країнах зміна умов рефінансування комерційних банків є ефективним методом впливу на фінансовий ринок. Практично у всіх європейських країнах кредитні інститути мають можливість одержувати при необхідності ресурси безпосередньо в центральному банку шляхом переобліку векселів, під заставу цінних паперів, а в деяких країнах рефінансування може відбуватися без застави.

Динамічні зміни в економіці й фінансово-кредитній сфері вимагають удосконалення методів і інструментів реалізації грошово-кредитної політики. В інституціональному плані на сьогоднішній день в Україні банки відіграють головну роль у системі фінансового посередництва, акумулювання інвестиційних ресурсів, перевершуючи інших фінансових посередників по економічному потенціалу, тому розвиток кредитних операцій банків з реальним сектором економіки багато в чому визначає темпи й характер структурних перетворень. Формування гнучкої грошово-кредитної політики відповідно до пріоритетних напрямків розвитку України, повинно бути погоджене із загальними механізмами макроекономічного регулювання й залежить від взаємодії багатьох факторів. Як основні напрямки, що впливають на результативність фінансово-кредитних інструментів, у результаті проведеного дослідження, можна позначити:

- створення гнучкого механізму рефінансування як напрямку підтримки банківської ліквідності, тобто створення додаткових можливостей, внаслідок чого повинне стати підвищення кредитоспроможності й рівня капіталізації банків;
- лібералізація резервної політики НБУ шляхом розгляду можливості зниження норм обов'язкових резервів;
- підвищена увага до якості активів, переданих у забезпечення з метою вирішення проблеми погіршення якості виданих банками кредитів;
- перетворення ставок по операціях центрального банку в оперативний інструмент процентної політики, тому що орієнтуючись на них формується рівень прибутковості на різних сегментах фінансового ринку;
- розширення обсягу внутрішнього ринку, створення умов для активних операцій з ресурсами на відкритих ринках [2].

В Україні, як і в будь-якій країні з ринковою економікою, питання наукової розробки механізму грошово-кредитної політики, її реалізації надзвичайно актуальне для нашої держави. Стратегічні цілі цієї політики, по суті, типові і звернені у бік забезпечення ефективної організації всього суспільного виробництва і досягнення економічного зростання. Але перехідний (до ринкового стану) характер нашої економіки, наявність цілої низки економічних проблем, які дістались нам від тоталітарної системи,

ставлять обов'язковою умовою розв'язання за допомогою цієї політики, перш за все, тактичних питань. Цей акцент у формуванні й реалізації грошово-кредитної політики є найбільш значущим і передує досягненню стратегічних цілей.

Список використаних джерел:

1. Крупка М.І., Євтух Л.Б. Теоретичні аспекти управління механізмом кредитування довгострокових програм розвитку України // Фінанси України. – 2007. – № 1. – С. 43-57.
2. Пономаренко А.А. Особливості кредитно-грошової політики на сучасному етапі // Вісник Черкаського університету. – 2009. – № 151. – С. 149.
3. Шумська С.С. Фінансовий потенціал України: методологія визначення та оцінки // Фінанси України. – 2007. – № 5. – С. 55-64.

Панасенко Ю.М.

студентка,

Дніпропетровська державна фінансова академія

АНАЛІЗ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВ

Ефективне та раціональне використанням фінансових ресурсів бюджетних установ є однією із важливих проблем багатьох країн світу сьогодні. Дане питання є актуальним і для України, яка здійснює бюджетну політику за умов обмежених бюджетних ресурсів і постійного їх дефіциту.

В зв'язку з цим, в процесі удосконалення системи державного управління в Україні, важлива роль відводиться організації контролю та підвищенню його дієвості і результативності в бюджетних установах.

Від правильної організації контролю за діяльністю установ бюджетної сфери багато в чому залежить ефективність, раціональне та цільове використання коштів бюджетного фінансування на їх утримання. Існуюча низка проблем, пов'язаних із ефективним використанням фінансових ресурсів бюджетних установ та контролем за ними, залишаються невирішеними, що і зумовлює необхідність подальших досліджень даної проблеми. Звідси слідує, що практичні аспекти бюджетних установ та їх фінансові ресурси потребують подальших досліджень, що пов'язано зі змінами законодавства та необхідністю удосконалення. Тому сьогодні є актуальним дослідження ефективного формування фінансових ресурсів бюджетних установ та їх раціональне використання.

Фінансові ресурси бюджетних установ і організацій – це грошові кошти, виділені з бюджетів різних рівнів, а також мобілізовані установами з різних джерел на здійснення і розширення своєї діяльності. Фінансування з бюджету виконується тільки на основі затверджених для цього кошторисів видатків. Витрати бюджетних коштів без затвердженого в установленому порядку кошторису недопустимі.